

Lord Luster

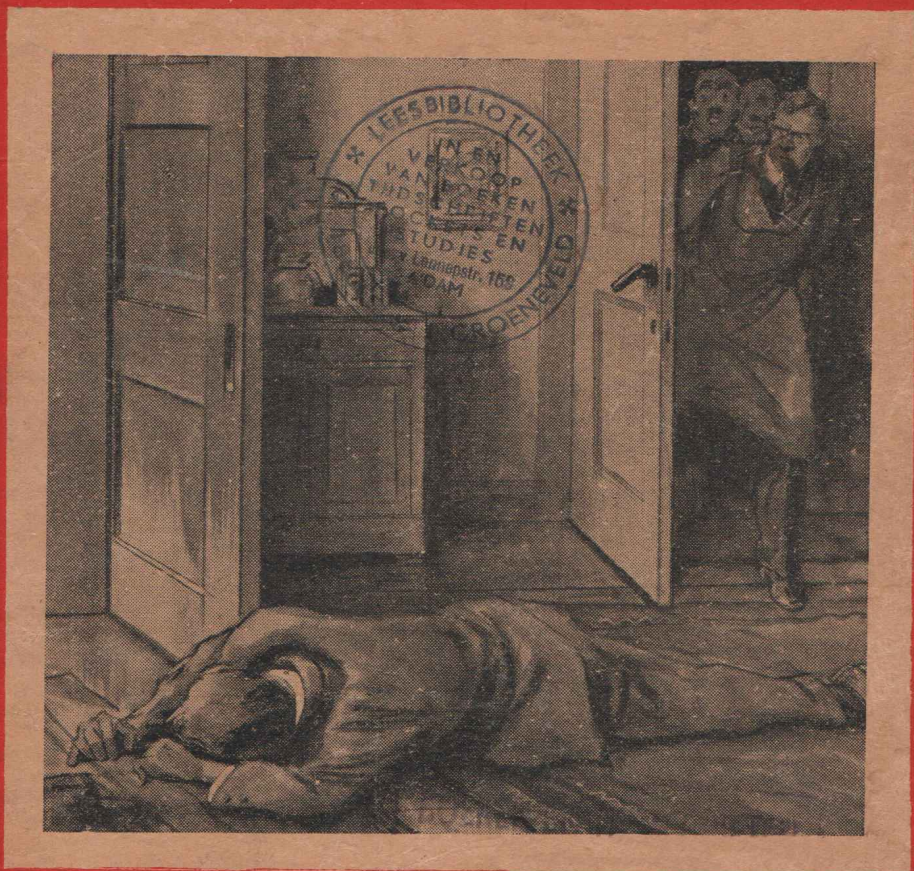
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN RAADSELACHTIGE MOORD

N° 2518

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een raadselachtige moord

~~~~~

HOOFDSTUK I

VOOR HET HOF DER KANSELARIJ

In het begin van de winter van het jaar 1929, bevatten de meeste Engelse bladen het volgende, korte bericht:

Van metselaar tot edelman.

Een uit Sunderland afkomstige metselaar, Rackshaw genaamd maakt aanspraak op de titel Lord Lennox Earl van Dumbarton. Hij heeft door bemiddeling van zijn advocaat een vordering bij de justitie ingediend. De eis zal de volgende week voor het Hof der Kanselarij behandeld worden. Rackshaw woont in een eenvoudig huisje in St Mary Axe. Toen hij een kind van vijf jaar was, vertelde zijn grootmoeder hem eens, dat hij tot de

Schotse adel behoorde en dat hij de erfgenaam was van grote bezittingen in Schotland. Jaren verlieten en Rackshaw was en bleef werkmans. In juli 1929 werd zijn belangstelling gewekt door een officiële advertentie in de meest gelezen nieuwsbladen, waarin de erfgenamen van Robert James en John Hap, gestorven in 1809, en van Torrence en Balmore, de zoons van Robert Hay, landheer van Balmore, opgeroepen werden voor het Hof der Kanselarij in Lincolns Inn Hall te verschijnen.

Rackshaw herinnerde zich toen wat zijn grootmoeder hem in zijn kinderjaren verteld had en ging in

oude familiepapieren snuffelen. Daarin vond hij documenten, waaruit bleek, dat hij in 1870 te Sunderland werd geboren, dat zijn moeder een Hay was. Zij heette Hannah Hay en haar vader was uit Schotland vertrokken op de leeftijd van twaalf jaar. Thans beweert Rackshaw zijn afstamming tot 1581 terug te kunnen bewijzen en vertelt, dat zijn bet-overgrootmoeder een afstammeling was van Douglas, de zesde Hertog van Hamilton, een neef van Maria, Koningin van Schotland. Uit een brief van 's mans advocaat blijkt, dat de andere gegadigden verre verwanten van de families Lennox en Dumbar-ton, op wier titel Rackshaw aanspraak maakt, zich teruggetrokken hebben.

Aan de titel is een jaarlijks inkomen verbonden van ruim 400.000 gulden, de opbrengst van goederen en landerijen ter grootte van 2300 hectare in totaal.

Iedereen die dat bericht gelezen had was het aldra vergeten, want iets dergelijks was wel eens meer geschied, ofschoon velen de metseelaar benijdden, wie op deze wijze al was het dan laat, een groot fortuin en een titel in de schoot viel.

Op dezelfde dag, waarop bovenstaand bericht voor het eerst in de ochtendbladen verscheen, hield er een grote auto stil in een zijstraat van Houndsditch.

In die dagen was een automobiel een zeldzaam verschijnsel. In 1905 was een machinefabriek, opgericht door de heren Rolls en Royce, begonnen met de fabricage van automobielen en verwierf weldra een wereldvermaardheid door de door hen geleverde producten.

De bewuste auto nu was een Rolls Royce, een prachtige, glanzende zwarte wagen, bestuurd door een reusachtige chauffeur, in een eenvoudige, maar smaakvolle uniform gekleed.

Er waren in St. Mary Axe, zo

heette de zijstraat, maar weinig mensen, welke deze auto niet herkennen.

Bijna iedereen wist dat die mooie wagen toebehoorde aan Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, die op geregelde tijden bezoeken aflegde in de armste wijken, meestal vergezeld door zijn intiemste vriend, tevens secretaris, Charles Brand, een levendige jongeman met helderblauwe ogen.

Er kwamen enige straatjongens aanlopen, die de auto aangaptten en elkander allerlei bewonderende uitroepen toeschreeuwden, en uit vele ramen werden hoofden gestoken van nieuwsgierige vrouwen, die een ogenblik hun werk lieten rusten.

Het huis waarvoor de auto geparkeerd stond, was wrak en verveloos en behoorde zeker tot een der oudste uit de gehele buurt.

Het was aan een viertal arbeidersgezinnen verhuurd, waarvan er ieder één op een der verdiepingen van het smalle en ondiepe huis woonde.

Lord Aberdeen was uit de auto gestapt, en, door Charles Brand vergezeld, het huis binnengegaan, waarvan hij de voordeur, zoals gewoonlijk, open vond.

De beide heren gingen direct de smalle trap op tot op de derde verdieping, waar Lord Aberdeen even stil stond en zich glimlachend en op fluisterende toon tot zijn vriend wendde met de opmerking:

— Dit huis herinnert me aan een ander op nauwelijks honderd meter hier vandaan, waar wij nog niet lang geleden een spannend avontuur beleefd hebben, maar toen niet als Lord Aberdeen, maar als John Raffles alias Lord Edward Lister. Het scheelde niet veel of wij hadden bij die gelegenheid beiden het leven verloren. Slechts door de tijdige tussenkomst van James Henderson, onze trouwe chauffeur, zijn wij toen gered uit de klauwen van

de bende der Raven.

De schatrijke filantroop, die thans op een van zijn tournees was, en zich gereed maakte om een arme zieke vrouw te gaan bezoeken, wier man de dag tevoren door een noodlottig ongeval om het leven was gekomen, was inderdaad niemand anders dan de door de politie lang gezochte John Raffles.

De twee onafscheidelijke vrienden gingen nu weer verder en klopten, op de bovenste verdieping gekomen, op een deur die op het portaal uitkwam en die bijna dadelijk geopend werd door een lief, maar armoedig gekleed meisje, met een betraand gezichtje en smalle bleke wangen.

Zij scheen de bezoekers te kennen, want zij zei op bedeesde toon:

— Ik heb uw auto al gezien, mylord, ik denk dat moeder heel blij zal zijn dat u gekomen bent.

Raffles streek het kind liefkozend over het blonde haar, en trad het vertrek binnen.

Er heerste een bijna ondragelijke lucht van medicijnen en slecht geluchte kamers, maar Raffles was dit wel gewend, en scheen er zelfs niet meer op te letten, al maakte hij steeds bij zich zelf de opmerking dat alle mensen zoveel beter en gezonder zouden kunnen leven als zij wat meer de regels der eenvoudigste hygiëne in acht namen.

Hij begon dan ook met kalm een raam open te schuiven en opende toen zelf een deur, die toegang gaf tot een klein slaapkamertje, waar een vrouw van omstreeks veertig jaar, met een bleek gelaat en donker haar, waardoor reeds menige witte draad liep, ziek te bed lag.

Terwijl Brand bescheiden op de drempel bleef staan, ging Raffles op de wrakke stoel die voor het bed stond zitten, en legde zijn blanke hand op het voorhoofd van de vrouw.

— Het is M. Brand gebleken, Mrs Drug, dat gij door een zwaar

onheil zijt getroffen en ik kom bij u om te doen wat er nu nog mogelijk is. Uw man is immers gisteren door een ongeluk omgekomen?

— Ja, mylord, hij is gisteren van de steiger gevallen, antwoordde de arme vrouw, terwijl brandende tranen uit hare ogen welden. Hij was dadelijk dood en heeft gelukkig niet geleden.

— Dat is inderdaad een geluk bij een ongeluk, zei Raffles zacht. Keert de maatschappij, bij wie hij in dienst was U een schadevergoeding uit?

— Slechts heel weinig, mylord. Een half pond sterling in de week. En nu ben ik al een paar weken ziek en ons spaarduitje is zó geslonken, dat ik werkelijk niet weet wat ik moet aanvangen.

— Maak u maar geen zorgen, Mrs Drug, zei Raffles, ik zal zorgen, dat in de eerste nood wordt voorzien. Geef mij maar even op waar gij het meeste behoefte aan hebt.

De vrouw noemde enige zaken op die door Charles Brand werden genoteerd. Daarna maakten beide mannen zich gereed om te vertrekken.

Maar op de drempel keerde Raffles zich nog eens om en vroeg:

— Dat is waar ook, kunt gij mij wellicht zeggen of Rackshaw de metselaar van de eerste verdieping dezelfde is, die aanspraak maakt op de titel en de erfenis van Lord Lennox van Dumbarton?

— Dat kan wel uitkomen, mylord, want mijn dochttertje Mary, sprak mij er zoëven over, dat het hele huis er vol van is.

— Dank u, dan zullen wij die merkwaardige man eens gaan opzoeken, zei Raffles glimlachend.

Met gebogen hoofd en blijkbaar in gedachten verdiept, ging Raffles de trap af, maar bleef op het portaal van de eerste verdieping staan en zei op fluisterende toon:

— Hier moet dus de erfgenaam van de Ear] van Dumbarton wonen;

ik ben benieuwd om kennis met hem te maken. Met zijn zoon heb ik vroeger eens een paar woorden gewisseld.

Hij klopte aan, en even later werd de deur geopend door een vrouw, van omstreeks zestigjarige leeftijd, met een vriendelijk, zacht blozend gelaat en heldere, nog levendige ogen.

Zij keek de twee deftig geklede heren even met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, maar toen scheen zij hen te herkennen.

— Beg you pardon, mylord, stamelde zij verlegen, terwijl zij de handen aan haar schort afveegde, ik heb U niet aanstonds herkend. Komt gij om mijn man te spreken?

— Dat is inderdaad het geval, Mrs Rackshaw, antwoordde Raffles glimlachend.

— Het spijt mij wel, maar hij is nog niet thuis. Hij is op karwei.

— Op karwei? herhaalde Raffles verwonderd. Werkt uw man dan nog, ofschoon hij aanspraak maakt op een adellijke titel?

— O ja, mylord. Arbeid is geen schande en het is immers nog niet uitgemaakt dat de eis zal worden toegewezen.

— Maar gij rekent er toch zeker wel op?

— O, wat dat betreft, niemand onzer twijfelt er een ogenblik aan of mijn man is in zijn recht, maar wij kennen allemaal het Hof van Kanselarij. De Lord Kanselier maakt geen haast en het kan nog heel lang duren. Mijn man is geen type om stil te zitten niets doen; hij is altijd een flink werkman geweest.

— Dat pleit voor hem, Mrs Rackshaw, zei Charles Brand.

— Is uw zoon Dick soms thuis? ging Raffles voort.

— Hij is juist even thuis in zijn schaftuurtje; wilt gij hem spreken?

— Als het kan, een enkel ogenblik, antwoordde Raffles, — ik wilde mij alleen maar eens overtuigen, hoe de stemming bij U is.

— O, die is uitstekend, mylord, antwoordde de vrouw lachend, terwijl zij de deur voor de bezoekers opende.

Raffles en Brand traden binnen en stonden even later in een eenvoudig vertrek, waar de hand ener zindelijke huisvrouw duidelijk zichtbaar was.

Er hingen witte vitragegordijntjes voor de ramen, op de kozijnen waarvan een paar potten geraniums stonden, op de houten vloer lag een grote biezenmat en tussen de ramen stond een tafel, waaraan op dit ogenblik een jongeman van een jaar of dertig gezeten was, die haastig opsprong, en zijn vork neerlegde terwijl een lichte blos zijn gelaat overtoog.

Dick Rackshaw mocht er inderdaad aanspraak op maken, dat hij een knap, krachtig getekend gelaat had, met een rechte, goed gevormde neus, een onderkaak, die op wilskracht duidde, en doordringende grijsblauwe ogen onder fraai gewelfde wenkbrauwen.

Raffles stak hem dadelijk de hand toe en zei op vriendelijke toon:

— Ik ben blij, dat ik u nog tref, Dick, gij herkent mij toch zeker wel?

— Natuurlijk, mylord. Het is nog geen veertien dagen geleden dat gij hier in ditzelfde huis zijt geweest, toen de oude Hanslet van de derde verdieping eensklaps zo ernstig ziek werd en ik had het genoeg om enige woorden met u te wisselen.

— Als gij u dat herinnert, beschouw mij dan als een goede kennis en zet uw maaltijd voort, zei Raffles — ik wil u volstrekt niet ophouden, en ik denk hier maar een paar minuten te blijven.

— Ik begrijp het wel, hernam de jonge man glimlachend, gij hebt natuurlijk gehoord van de aanspraken van vader bij het Kanselarij-hof en gij zult zeker enige nadere bijzonderheden willen horen.

— Ik kwam slechts vragen of gij

denkt, dat uw kansen goed staan, zei Raffles.

— Het kon niet beter, mylord, volgens mijn bescheiden mening, antwoordde Dick Rackshaw opgewekt. Weliswaar zijn er enige kapers op de kust, want wat dat betreft is het dagbladbericht niet geheel volledig geweest, maar ik verzeker u dat onze bewijsvoering zeer hecht is.

— Nu, dan is alles zo goed als het maar wezen kan en ik wil u dan niet langer ophouden; wij hebben het zeer druk, Mijnheer Brand

en ik, en wij moeten nog verscheidene gezinnen bezoeken in deze buurt. Als ik u dus over enige tijd terugzie dan hoop ik dat ik u kan begroeten als the right honorable Richard Lennox.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek, na moeder en zoon de hand te hebben gedrukt, er weinig aan denkend, dat hij de jonge Rackshaw eerder zou terugzien dan hij gedacht had, en onder geheel andere omstandigheden dan hij had kunnen vermoeden.

HOOFDSTUK II

EEN RAADSELACHTIGE MOORD

Er waren omstreeks acht dagen verlopen, sedert het buurtbezoek van Raffles in Houndsditch, en eigenlijk gezegd was de zaak van Rackshaw hem weer uit het geheugen gegaan.

Hij zat met Brand aan het ontbijt in de eetkamer van het grote herenhuis in de Cromwell Street, dat hij als Lord Aberdeen bewoonde, toen de jongeman een zacht gemompel liet horen en hoofdschuddend, met een stukje brood aan zijn vork geprikt, bleef zitten, de ogen gevestigd op een bericht in de Daily Mail.

— Mag ik weten wat je noopt tot dat geluid? vroeg Raffles, terwijl hij opkeek van een brochure, welke de post die ochtend bezorgd had.

— Er is in onze goede stad weer eens een moord gepleegd, zei Brand.

— Dat komt meer voor, zei Raffles schouderophalend. Ik geloof niet dat er veel dagen voorbij gaan,

zonder dat er hier in Londen een moord wordt gepleegd. Hebben ze de dader?

— Nog niet.

— Vertel er mij iets meer van. Wie is het slachtoffer?

— Een zekere Douglas Hirsh.

— Een Duitser?

— Neen, hij is wel van Duitse afkomst, maar zijn vader en zijn grootvader waren reeds Engelsen; zijn overgrootvader was een Duitser, die zich hier in Londen vestigde en zich al spoedig liet naturaliseren.

— Douglas Hirsh? herhaalde Raffles peinzend. Ik geloof, dat ik die naam nooit gehoord heb, een rijk man?

— Ja, een zogenaamde nieuwe rijke.

— Leeftijd?

— Een jaar of veertig.

— En wat is nu eigenlijk het eigenaardige van die misdaad? vroeg Raffles.

— Dat men niet weet wie de man heeft gedood, waarom en op welke wijze.

— Wat is dat nu? vroeg Raffles verbaasd. Hoe is dat mogelijk?

— Dat weet de politie evenmin als ik, Edward. Het is een raadselachtig geval en zij tast geheel in het duister.

— Nu, je weet hoe raadselachtige gevallen mij interesseren. Lees mij het bericht eens voor, als ik je verzoeken mag.

Brand nam het blad weer op en las het volgende bericht voor:

EEN RAADSELACHTIGE MOORD

Gisteravond omstreeks negen uur, heeft zich in een huis aan de Middlesex Street een drama afgespeeld dat nog niet opgehelderd, en misschien nooit opgehelderd zal worden, tenzij zich nieuwe feiten voordoen.

Op de derde verdieping van dat huis woont een jongeman instrumentmaker, Oscar Brian geheten die de flat ongeveer veertien dagen geleden heeft gehuurd.

Gisteravond, enige minuten voor negen, verliet hij zijn woning en zei tot de portier, dat hij wat hoofdpijn had en wat frisse lucht wilde scheppen.

Hij kon nog geen vijf minuten weg zijn, of er meldde zich een bezoeker aan, die de zuster van Mr Brian, Agnes geheten, te spreken vroeg. Daar die jongedame er die avond wel geweest was, maar zowat een kwartier vóór haar broer was heengegaan, zei de portier van het huis dat de bezoeker er beter zou aan doen, als hij de volgende dag terugkwam.

Maar de bezoeker, die zijn naam niet had genoemd, zei dat hij verwacht werd, dat het jonge meisje zeker zou terugkomen, en dat hij dus op haar zou wachten. Hij ging

naar boven, en naar de flat van de instrumentmaker.

Deze had de gewoonte, de deur van zijn appartement open te laten, daar er toch niets kon worden gestolen, zoals hij placht te zeggen.

De bezoeker kon dus zonder meer naar binnen gaan.

Maar hij kon daar nauwelijks zijn of er klonk een schot en dadelijk daarop de val van een zwaar lichaam op de vloer.

Hevig verschrikt vloog men naar de woning van Brian en daar de ene gangdeur, die dadelijk toegang gaf tot de huiskamer, gesloten was, ging men door de tweede deur, die van de slaapkamer, binnen.

Men maakte licht, en zag nu, dat het lichaam van de onbekende bezoeker dwars over de opstaande rail lag van de schuifdeur, welke de slaapkamer van de huiskamer scheidt.

De man lag voorover, met het gelaat op de vloer, en een arm half onder het lichaam gevouwen.

Men wentelde hem om en zag, dat hier wel geen hulp meer zou baten; een klein, zwart gat midden in het voorhoofd, waaruit traag een kleine, donkerrode bloedstroom vloeide, bewees dat de dood dadelijk moest zijn ingetreden.

Toch haalde men onmiddellijk een geneesheer, die binnen een kwartier ter plaatse was, maar ook hij kon niets anders doen dan de dood constateren.

Natuurlijk had men ook direct de politie opgebeld, en een half uur na de ontdekking van de misdaad verschenen twee detectives van Scotland Yard, in gezelschap van een superintendant.

Weldra bleek, dat niet was na te gaan, wie met mogelijkheid deze misdaad kon hebben gepleegd.

Zelfmoord is, om te beginnen, uitgesloten.

De vermoorde man — zijn naam is Douglas Hirsh, volgens de visitekaartjes in zijn portefeuille — droeg

geen wapens bij zich, en men heeft er ook in het vertrek geen gevonden.

Mr Oscar Brian komt ook niet in aanmerking, daar hij, zoals wij reeds mededeelden, het huis enige minuten voor de bezoeker kwam had verlaten en pas anderhalf uur later terug kwam.

Hij was zeer onder de indruk van het gebeurde en zei volstrekt niet te kunnen verklaren hoe de zaak zich had toegedragen.

Mysterie.

Natuurlijk dacht de politie het eerst aan de mogelijkheid, dat zich toch iemand in het vertrek moet hebben bevonden, zonder dat de bewoner, Mr. Brian, dit wist, maar de portier beweert met de meeste beslistheid, dat er, vóór het slachtoffer kwam, niemand is geweest.

Bovendien waren de burens zó snel ter plaatse, dat de moordenaar onmogelijk het vertrek had kunnen verlaten, zonder te zijn gezien.

Door een raam kan hij niet ontkomen zijn, want de vensters waren allen gesloten, en bovendien is de huismuur volkomen vlak zonder een enkel steunpunt voor voet of hand.

Omtrent het motief van de daad tast de politie eveneens in het duister.

Douglas Hirsh had — voor zover men weet — geen vijanden, en al zou hij die wel hebben gehad, waarom zouden zij hem dan juist in dit huis hebben gedood.

Hoe konden zij geweten hebben dat hij zich daar bevond, daar dit zelfs zijn huisgenoten onbekend was?

Op die vraag weet niemand een antwoord, en alles wordt nog mysterieuzer, doordat men niets vermiste op het lichaam van de dode. Hij was nog in het bezit van zijn gouden horloge, zijn portefeuille, zijn ringen en zijn dasspeld.

NASCHRIFT

Op het ogenblik dat ons blad ter

perse gaat, bereikt ons een bericht hetwelk er op zou wijzen, dat de politie het onderzoek reeds in een bepaalde richting voortzet.

Om deze nasporingen echter niet te bemoeilijken, wil men er voorlopig niets meer van zeggen.

Aldus eindigde deze reportage.

Charles Brand liet het blad zakken en keek Raffles vragend aan.

— Wat zeg je er van? vroeg hij?

— Wat zou ik er van zeggen?

Ik kan natuurlijk van hieruit er moeilijk over oordelen — maar in ieder geval is het zeker een verwonderlijke zaak, als alles zich inderdaad zo heeft toegedragen als het in die krant staat. Die Douglas Hirsh moet natuurlijk door iemand, die een pistool of revolver op hem afvuurde, gedood zijn. A propos, hoe was de naam ook van die jongeman in wiens huis de misdaad werd gepleegd?

— Brian, Oscar Brian.

— Een Schotse naam. Wacht eens, waar heb ik die naam, of een die er erg op leek, onlangs toch gelezen?

Raffles dacht even na en zei toen op levendige toon:

— Ik geloof dat ik het al weet. Zoek eens in het register naar de zaak Lord Lennox Earl van Dumbarton.

Brand stond op en begaf zich naar de bibliotheek, waar alle wanden vol stonden met grote kasten vol boeken.

Uit een geheim vak van een dier kasten nam hij een dik plat boek, met groene linten vastgebonden, en ging daarmee naar de eetkamer terug.

Hij legde het op tafel, sloeg het open, zocht even in de klapper achter in het register, en sloeg toen enige bladen in het dikke boek om.

Aldra riep hij uit:

— Daar heb ik het al! Je hebt gelijk. De naam Brian behoort aan een tak der Hay's, die eveneens aanspraak maakt op de adellijke

titel en de daaraan verbonden erfenis. Zou je denken dat dit iets te maken heeft met de moord?

— Misschien niet. Misschien wel, antwoordde Raffles. Dat zou onderzocht moeten worden.

— Maar die Douglas Hirsh is van Duitse origine en kan dus, dunkt mij, niemand in de weg hebben gestaan, die begerig is naar de titel?

— Daar valt niet veel tegen in te brengen, maar... begon Raffles en zweeg.

Eensklaps greep hij naar het blad, hetwelk Brand terzijde had geschoven, en las het gehele bericht nogmaals met de grootste aandacht over.

Toen legde hij de krant neer en zei hoofdschuddend:

— Het is zeker een vreemde geschiedenis. Wat deed die Hirsh in dat huis? Door wie werd hij verwacht? Waarom heeft hij zijn naam niet genoemd? Hoe is het mogelijk, dat de moordenaar kon ontsnappen terwijl de andere bewoners van het huis toch verklaren dat er nauwelijks enkele seconden verlopen kunnen zijn tussen het vallen van het schot, en het ogenblik waarop zij het vertrek binnentraden? Waarom is hij gedood? Waarom verlieten Brian zowel als zijn zuster het huis, de eerste met de verzekering, dat hij een wandeling ging maken, als zij die Hirsh verwachtten?

— Wat dat laatste betreft, wel-

licht heeft Hirsh dat maar aan de portier gezegd, teneinde naar boven te kunnen gaan, en daar te wachten, meende Brand.

— Voor die opvatting is zeker iets te zeggen, zei Raffles nadenkend. Hij kan wel een reden gehad hebben, zich in geen geval te laten terugsturen.

Hij staarde even met half dichtgeknepen ogen voor zich uit en hernam:

— Er is sprake van een zuster, die een kwartier eerder de deur moet zijn uitgegaan. Het zou misschien van belang kunnen zijn, te onderzoeken in welke relatie zij tot de vermoorde man heeft gestaan.

— Ik moet je zeggen, Charles, dat ik nieuwsgierig ben, hoe dit raadsel zal worden opgelost. De ontknoping zal wel niet zo lang op zich laten wachten, want de Daily Mail zegt immers aan het einde van het bericht, dat de politie het onderzoek reeds in een bepaalde richting voortzet. Dat kan, dunkt me, niets anders betekenen, dan dat men op het spoor van de dader is, of denkt te zijn.

Raffles had goed gezien, want de middageditie van de Daily Mail bracht diezelfde dag in enkele regels het bericht, dat de politie Richard Rackshaw had gearresteerd onder verdenking de moord op Douglas Hirsh te hebben gepleegd.

HOOFDSTUK III

HET BLIJKT EEN INGEWIKKELD GEVAL

Toen Brand het korte, omineuse bericht aan Raffles voorlas, in de conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen vice-president was, wierp Raffles, het

boek, waarin hij zat te schrijven, stom verbaasd neer en riep uit:

— Van alles had ik die jongeman kunnen verdenken, maar zeker niet van moord of doodslag. Dat gaat

mijn verstand te boven.

— Ik ook niet, tenzij hij de ander in drift neergeschoten heeft.

— Dat is natuurlijk mogelijk, maar is dan nu zo eensklaps het raadsel van de moord opgelost en hebben de bureu nu de moordenaar wél gezien?

— Ja dat vraag ik mij ook af. Het bericht kwam zeker binnen, toen de persen al draaiden.

— Luister eens, Charles. Een paar uur geleden heb ik gezegd, dat ik zeer nieuwsgierig was naar de afloop van deze geheimzinnige zaak. Dat ben ik nog, maar ik stel mij nu niet meer tevreden met lijdelijk afwachten, ik wil zelf eens gaan onderzoeken hoe het er mee staat. Wij zullen om te beginnen naar zijn ouders gaan en hun onze diensten aanbieden, want schuldig of niet, hun zoon blijft hun zoon, en er moet direct werk van worden gemaakt.

Hij raadpleegde zijn horloge en ging voort:

— James Henderson zal over een kwartier met de auto voorkomen, want wij zouden naar de receptie van de Chileense gezant zijn gegaan. De gezant moet het dan maar zonder ons stellen, want ik heb nu ernstiger dingen aan mijn hoofd.

Juist op tijd kwam de grote limousine voorrijden, met Henderson aan het stuur.

De twee vrienden wachtten reeds in de vestibule van het clubgebouw en kwamen aanstonds naar buiten.

Raffles gaf Henderson het adres van Rackshaw op, en ofschoon deze zijn meester en diens vriend naar het gebouw van de Chileense legatie had moeten brengen, vertoonde zijn gelaat geen spoor van verbazing. Als Raffles hem opgedragen had regelrecht naar Madrid of naar Siberië te rijden, zou hij het met dezelfde onverstoorbaarheid hebben

gedaan.

Na ongeveer een half uur stopte Henderson voor hetzelfde huis, waar Raffles en Brand een week geleden hun bezoek aan Mrs Drug hadden gebracht.

De twee vrienden stapten uit en Henderson werd gezegd te wachten, tot zij terug zouden komen.

De deur werd geopend door een jong meisje, met mooie bruine ogen, die echter op dat ogenblik dik van de tranen waren.

— Gij zijt zeker de zuster van Dick? vroeg Raffles. Ge lijkt ten minste veel op hem.

Het jonge meisje knikte bevestigend en keek de bezoekers vragend aan.

Nu pas scheen zij Raffles te herkennen als de heer, die reeds meermalen in deze buurt was gekomen, om er de bewoners met raad en daad ter zijde te staan.

— Ik ben Lord Aberdeen, zei Raffles in antwoord op de onuitgesproken vraag. Ik heb gelezen, dat uw broer gearresteerd is, verdacht van de moord op die Hirsh, en ik zou gaarne van dienst willen, als mijn hulp tenminste gewenst wordt. Zou ik uw ouders even kunnen spreken?

Kathleen, zo was de naam van Dick's zuster, scheen slechts een ogenblik te aarzelen en opende toen de deur zo wijd mogelijk.

— Ik ben er zeker van dat ge welkom zult zijn, mylord, zei zij.

Zij ging de bezoekers voor, en bracht hen naar de huiskamer, waar de vrolijke, opgewekte stemming van een week geleden plaats had gemaakt voor een gedrukte stemming.

Rackshaw, de man, die als metselaar gewoon zijn werk had verricht ondanks zijn aanspraken op een reusachtig vermogen was thuis en zat, met de ellebogen op de tafel

geleund en het hoofd in de handen voor zich uit te staren.

Zijn vrouw verborg haar leed niet en verder was er nog een jong, eenvoudig gekleed meisje in de kamer, dat de twee vrienden te voren nog niet gezien hadden, met een lief, zacht gezichtje, dat nu echter zeer bleek was.

Niemand scheen het binnenkomen van de twee bezoekers te hebben opgemerkt.

Pas toen Raffles begon te spreken, hieven de zwaar beproefde ouders het hoofd op, en keken hem aan, alsof hij een wezen uit een andere wereld was.

Het was of het onverhoedse van de slag, die hen getroffen had, hen wezenloos had gemaakt.

Maar nu stond Rackshaw moeizaam op, om Raffles en Brand te begroeten.

— Excuseer mij, mylord, zei hij op doffe toon, gij vindt hier een gezin dat eensklaps van de grootste vreugde in de diepste ellende is gestort. Wat heb ik nu aan mijn vooruitzichten op rijkdom en een adellijke titel? Ik gaf dat alles graag als ik mijn jongen weer hier had, gezuiverd van de blaam die op hem rust, want ik ken hem, en ik ben er van overtuigd dat hij dit niet kan hebben gedaan.

Raffles had zijn hand op de schouder van Rackshaw gelegd.

— Ik ben hier gekomen, omdat ik begreep dat gij wel niet in staat zoudt zijn, om rustig te denken en te doen, wat er nu in de eerste plaats gedaan moet worden, zei hij zacht. Ik ken uw zoon nog niet lang, maar ik geloof u direct als gij zegt dat hij de daad niet kan hebben begaan. Intussen zullen de bewijzen wel sterk tegen hem zijn, anders zou men hem niet gearresteerd hebben, dunkt mij. Wilt gij mijn hulp aanvaarden, dan beloof ik u, dat ik

al mijn krachten zal inspannen om hem op vrije voeten te krijgen.

Nu schoten de oude metselaar de tranen in de ogen, en hij riep met bewogen stem :

— Dat moge God u belonen, mylord; wij zelven zijn niet in staat iets te doen. Het is alsof er een loden gewicht op ons drukt, hetwelk ons belet om geregeld te denken.

— Nu, dan zullen Mijnheer Brand en ik dat voor u doen, verzekerde Raffles met een bemoedigend lachje.

Hij had onder het spreken op het bleke jonge meisje gelet, dat was opgestaan en nu het vertrek wilde verlaten.

— Dat is Mary Hunter, een meisje dat hier boven woont, zei Rackshaw, als antwoord op een onuitgesproken vraag. Zij is een goede kennis van ons en zij is door het geval natuurlijk zeer aangegrepen.

Raffles wierp een blik op het bleke, vertrokken gezichtje en maakte bij zichzelf de opmerking, dat de arrestatie van de jonge Rackshaw haar inderdaad zeer moest hebben getroffen.

Mary Hunter stamelde een paar woorden van afscheid, en was het volgende ogenblik met gebogen hoofd de deur uit.

Raffles wachtte tot zij de deur achter zich dicht had gedaan en richtte zich tot Rackshaw zeggende:

— Als ik u helpen wil, dan zal ik u enkele vragen moeten stellen, want het is noodzakelijk dat ik een goed inzicht in de zaak krijg.

— Vraag slechts, mylord, zei Rackshaw terwijl hij de bezoekers een stoel aanbood.

Terwijl Brand zijn notitieboekje te voorschijn haalde om een en ander op te tekenen, begon Raffles zijn vragen te stellen.

— Wanneer is uw zoon gearresteerd?

— Om half één ongeveer.

— Waar?

— Hier, in deze kamer; hij was juist thuis gekomen voor zijn twaalfuurtje. Mijn vrouw heeft dadelijk in een openbare telefooncel mijn patroon opgebeld om te zeggen dat ik mijn werk in de steek moest laten, omdat ik mij niet in staat voelde een vinger te verroeren.

— Hoe nam uw zoon het zelf op?

— O, nogal onverschillig, mylord, hij lachte mij nog toe en zei dat hij wel gauw terug zou zijn; ik moest zijn eten maar warm houden.

Raffles schudde het hoofd en hernam:

— Ik vrees dat hij zich daarin vergist. De politie gaat nooit tot een arrestatie over in zulke gevallen wanneer men daarvoor geen deugdelijke redenen meent te hebben. Stelde de inspecteur uw zoon in het geheel geen vragen?

— Ja, en hij beantwoordde die grif.

— Wat vroeg hij alzo?

— Hij wilde in de eerste plaats weten waar Dick gisteravond geweest was. Hij wilde zijn kamertje onderzoeken en hij moest antwoorden op een vraag...

Mrs Rackshaw voltooide de zin niet en wierp een schuwe blik in de richting van de deur, waarachter zoëven Mary Hunter was verdwenen.

— Spreek maar rond uit, drong Raffles aan. Ik beloof u dat er geen misbruik van uw antwoorden zal gemaakt worden.

— De zaak is, die Oscar Brian heeft een zuster, een knap meisje, dat aan het toneel is, of tenminste aan een variété theater en dat...

— Ik zie wel, dat ik u zal moeten helpen, zei Raffles zacht. Dick is zeker verliefd op die jonge dame.

— Verliefd is niet het juiste woord om weer te geven wat hij voor die Agnes Brian voelt! riep de oude Rackshaw uit. De jongen is krankzinnig op haar.

— Dus daar vroeg de inspecteur naar? hield Raffles geduldig aan.

— Ja, hij wilde weten wat Dick gisteravond omstreeks negen uur in de Middlesex Street, in de woning van Oscar Brian heeft uitgevoerd.

— Hij is daar dus geweest! riep Raffles verrast uit.

— Ja, mylord. En dat staat ongetwijfeld in verband met dat meisje, die Agnes.

— Kunt ge mij niet wat meer vertellen hoe zich dat heeft toegedragen? ging Raffles voort.

— Neen, mylord, daar weet ik niets van, antwoordde Rackshaw, ik weet alleen dat Dick omstreeks acht uur, dadelijk na het eten, heel opgewekt is weggegaan, na ons gezegd te hebben dat hij wel een paar uur zou wegblijven. Ik hoorde pas uit het korte verhoor van de inspecteur dat hij in de Middlesex Street was geweest.

— Gij hebt zoëven gezegd, dat de politie zijn kamertje doorzocht heeft. Heeft men daar iets gevonden?

— Dicks' revolver, antwoordde Rackshaw op doffe toon.

— Was hij in het bezit van een revolver? En waarom?

— Hij had verlof om dat wapen te dragen, omdat er eens een aanslag op hem is gepleegd.

— Wat was er met dat wapen?

— Er zaten nog maar drie scherpe patronen op.

— Maar dat was toch geen reden om hem maar aanstonds te arreste-

ren? riep Raffles verwonderd uit.

— Dick droeg dat wapen steeds bij zich en toen de inspecteur mij daarnaar vroeg, heb ik geantwoord, dat hij 's avonds nooit uitging zonder het bij zich te steken en dat hij het dus ook gisteravond bij zich had.

— Na dit antwoord verzocht de inspecteur Dick hem te volgen, zonder meer.

— Nu begrijp ik waarom men uw zoon verdenkt die Douglas Hirsh te hebben neergeschoten, aldus mengde Brand zich nu in het gesprek. Had hij misschien een zekere wrok tegen die man?

Enige ogenblikken heerste er stilte na die vraag, en toen kwam er aarzelend over de lippen van de oude Rackshaw:

— Die Hirsh maakte nogal veel werk van die Agnes Brian. Meer kan ik er niet van zeggen.

— Zo lang ik geen andere bijzonderheden weet, zei Raffles, kan ik onmogelijk een oordeel vellen. Ik denk dat de avondbladen wel met nader nieuws zullen komen; het is mij alleen onbegrijpelijk waarom men pas zoveel later uw zoon komt arresteren op beschuldiging Hirsh gedood te hebben, terwijl hij in het eerste verslag van de ontdekking van de misdaad in het geheel niet genoemd werd.

Raffles was opgestaan en had reeds zijn hoed in de hand.

Maar alvorens heen te gaan wendde hij zich nogmaals tot Rackshaw en vroeg:

— Ik moet u een misschien onkiesse vraag doen, maar het antwoord is van belang. Hoe was de verhouding tussen Dick en Agnes Brian? Was die zuiver platonisch of bestond er al een intiemere relatie?

— Volstrekt niet, mylord, ant-

woordde de oude man haastig, de jongeman had het jonge meisje oprecht lief en hij wilde haar tot zijn vrouw maken.

— Nu, gij zult mij wel niets meer kunnen zeggen, en daarom zullen wij u niet langer ophouden, zei Raffles. Ik beloof u dat ik van dit ogenblik af alles in het werk zal stellen om de waarheid aan het licht te brengen. Ik ga nu recht door naar Scotland Yard, ik ken daar de hoofdinspecteur Baxter persoonlijk en zal hem permissie vragen zelf een onderzoek in deze zaak te mogen instellen. Ik heb dat al eens vroeger gedaan bij dergelijke gelegenheden en niet geheel en al zonder succes.

— Ik weet niet hoe ik u daarvoor dank moet zeggen, mylord, zei Mrs Rackshaw, terwijl tranen haar stem verstikten.

— Gij moogt mij nog volstrekt niet danken, want ik heb immers nog niets bereikt; zover zijn wij, helaas, nog niet, maar ik geef u de verzekering dat ik mij zal haasten u dadelijk op de hoogte te brengen, als ik iets te weten kom ten voordele van uw zoon. Houd goede moed, want alles is nog niet verloren.

Even later hadden de twee vrienden afscheid genomen en stapten zij weer in de auto die, voor de deur geparkeerd stond.

— Naar Scotland Yard, James, riep Raffles zijn chauffeur toe voor hij het portier dichttrok.

Toen zij onderweg waren, zei Raffles hoofdschuddend:

— Ik weet niet wat ik er van denken moet, Charles.

— Ik kan ook niet zeggen, dat de zaak er duidelijker op wordt, kwam Brand. Hoe komen zij nu opeens aan Dick Rackshaw? Als geen der omwonenden de moordenaar gezien heeft, hoe is het dan mogelijk dat

dit dan nu plotseling wél het geval schijnt te zijn?

— Daar breek ik mij ook het hoofd over, Charles, en ik kan niet tot een oplossing komen. Wij zullen echter ons licht bij hoofdinspecteur Baxter trachten op te steken en als mijn teerbemide vriend Baxter, die zonder het te weten tevens mijn doodsvijand is, mij daartoe verlof geeft, — en daaraan twijfel ik niet — dan zullen wij de zaak ook eens ter plaatse gaan onderzoeken, dat wil zeggen in het huis van de instrumentmaker. De portier zal er ons ongetwijfeld wel meer kun-

nen van vertellen.

— Heb je wel op dat jonge meisje gelet, dat in de kamer was toen wij binnen kwamen?

— Op dat buurmeisje Mary Hunter, bedoel je? Natuurlijk; het trof mij, dat het kind zo vreselijk bleek was voor een eenvoudig buurmeisje, dat alleen maar uit belangstelling is binnengekomen. Tussen ons: ik geloof dat zij veel meer dan vriendschap gevoelt voor de gearresteerde jonge buurman, dan goed is voor haar gemoedsrust. Daardoor zou het drama nog ingewikkelder worden.

HOOFDSTUK IV

EEN ONDERHOUD OP SCOTLAND YARD

Henderson stopte voor het grote gebouw aan het Victoria Embankment en de twee vrienden stapten uit.

Telkens als hij dit gebouw in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen betrad ten einde deel te nemen in de ontraadseling van een belangwekkende criminele zaak plooide zich een zonderlinge glimlach om de lippen van de Gentleman-Inbreker als hij bedacht, dat hij in ditzelfde gebouw in deze of gene vormomming de politie om de tuin had geleid en dat hij er zelfs reeds enkele malen als gevangene was gebracht.

Hij overhandigde aan één der dienstdoende agenten zijn kaartje en verzocht bij de Hoofdinspecteur Baxter te worden toegelaten.

Even later stond hij in het grote vertrek tegenover de machtige politiemans die, evenals hij, lid was van de Windsor Club, en zeer gesteld op de vriendschap van Lord Aberdeen.

Zijn Lordschap had reeds enige malen blijk gegeven van een grote scherpzinnigheid, welk vermogen hij in dienst had gesteld van de politie, en telkenmale was het hem daarbij gelukt een schijnbaar onontwarbaar raadsel tot klaarheid te brengen.

Baxter ontving de bezoekers met zijn gewone uitbundigheid en met een verheerlijkte uitdrukking op zijn bol bleek gelaat.

— Zeer verheugd u hier in mijn klein nederig heiligdom te ontvangen, mylord! riep hij uit. Kan ik u met het één of ander van dienst zijn?

— Dat kunt gij inderdaad, hoofdinspecteur, antwoordde Raffles. Gij moet weten dat ik zeer veel belang stel in de moord die in de Middlesex Street gepleegd is. Ik las zoëven van de arrestatie van een zekere Mr Richard Rackshaw, die volgens mijn mening daar onschuldig aan is en wiens onschuld ik daarom aan het licht wil trachten te brengen.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat zal u niet gemakkelijk vallen, kwam Baxter, terwijl hij Raffles een geopend kistje sigaren voorhield, hetwelk deze met een hoffelijk gebaar afwees.

— Gij denkt dus dat die Rackshaw schuldig is? ging Raffles voort.

— Alles wijst er tenminste op, antwoordde de hoofdinspecteur. Het is gebleken dat hij een wrok koesterde tegen Douglas Hirsh, hij droeg een revolver bij zich en gisteravond omstreeks negen uur is hij in het huis in de Middlesex Street geweest.

— Ik heb het verslag van de zaak in de bladen gelezen, hoofdinspecteur, maar als ik mij goed herinner bevatten de berichten niets daarvan. Hoe komt het dat de boven- en benedenbewoners de jongeman in het geheel niet gezien hebben?

— O jawel, een paar hebben hem wel degelijk gezien! riep Baxter uit en niet alleen de burens maar ook de portier.

— Waarom hebben zij dat dan niet dadelijk gezegd?

— Omdat er aanvankelijk geen aanleiding toe was.

— Merkwaaardig, bromde Raffles

voor zich heen.

Daarop vervolgde hij luid:

— Zoudt ge mij niet in enkele woorden willen mededelen hoe en waarom men dan zo eensklaps Rackshaw is gaan verdenken?

— Welzeker wil ik dat, mylord, het is in twee woorden te zeggen.

Baxter snuffelde even in een stapel papieren welke een agent zo juist had binnengebracht en ging voort:

— Douglas Hirsh kwam, zoals gij uit de krantenberichten hebt kunnen lezen, om negen uur in de avond vragen Miss Brian te mogen spreken, maar deze was omstreeks een kwartier geleden uitgegaan terwijl haar broer enkele minuten tevoren was vertrokken en aan de pörtier had gezegd dat hij een wandeling ging maken. Een paar minuten later werd er opnieuw aangebeld en Richard Rackshaw kwam binnen. Hij was zeer opgewonden, stooft dadelijk de trap op, en even nadat de jongeman uit het gezicht was verdwenen klonk het schot.

— Waarom dacht men toen niet dadelijk dat hij het gelost moest hebben?

— Omdat men het er voor hield, dat hij onmogelijk zo vlug in de kamer van Oscar Brian kon zijn gekomen.

— Waarom veranderde men dan later van inzicht? hield Raffles onverstoorbaar aan.

— Waarom? Waarom? Dat is meer dan ik U zeggen kan, dat zoudt gij aan de detectives moeten vragen, die het rapport hebben geschreven.

— Dat wilde ik u juist verzoeken, hoofdinspecteur, hernam Raffles. Ik zou er zelfs prijs op stellen als het onmiddellijk kon gebeuren.

— Dat zal gemakkelijk gaan, mylord, want de heren zijn juist van een routine onderzoek teruggekeerd.

Baxter drukte op een elektrische

belknop die aan de rand van zijn schrijfbureau was bevestigd en daarna trad een agent binnen die met de hand aan de helm op de drempel van de deur bleef staan.

— Zijn de heren Miller en Davies er? vroeg Baxter.

— Mr Miller is op zijn kamer, maar Mr Davies is alweer vertrokken, chef.

— Vraag Mr Miller dan of hij aanstonds hier wil komen.

De agent maakte rechtsomkeert en een ogenblik later trad een klein mannetje met een intelligent gezicht en vlugge bewegingen het vertrek binnen.

Hij keek nieuwsgierig naar Lord Aberdeen, die hij dadelijk scheen te herkennen, en vroeg:

— Gij hebt mij laten roepen? hoofdinspecteur.

— Ja, Mr Miller. Lord Aberdeen stelt groot belang in de zaak van de Middlesex Street, en ik heb hem verlof gegeven u dienaangaande enige vragen te stellen, die gij kunt beantwoorden natuurlijk voor zover zij uw onderzoek niet bemoeilijken.

— Tot uw dienst, mylord, zei Miller eenvoudig.

— Ik zal uw kostbare tijd niet lang in beslag nemen Mr Miller, zei Raffles. Ik wilde slechts weten waaraan het valt toe te schrijven dat men het eerst niet mogelijk achtte, dat Rackshaw de kamer van Brian zou kunnen bereiken in de tijd die er verstreek tussen het ogenblik dat hij boven aan de trap naar de eerste verdieping verdween en het tijdstip waarop het schot viel, terwijl men naderhand, laten wij zeggen een paar uur later, er blijkbaar anders over dacht.

Miller haalde de schouders op en zei:

— Natuurlijk hebben wij vaklieden, ons die vraag ook al gesteld, mylord, en ik kan er u slechts op antwoorden, dat wij ons moeten richten naar wat de getuigen verklaren.

— Het gaat dus, als ik goed begrijp, om een verschil van enkele seconden? vroeg Raffles.

— Tien of vijftien seconden, mylord. De portier houdt nu vol, dat het wèl mogelijk is geweest de kamer van Brian te bereiken in het tijdsverloop tussen Rackshaws komst en het schot.

— Ik geloof dat ik het begrijp, zei Raffles langzaam. Hirsh kon niet zelf de kogel in zijn hoofd hebben geschoten; er moet een dader geweest zijn — en zodra aan het licht kwam dat de jonge Rackshaw reden had om Hirsh te haten, onderwierpen al die brave mensen hun mening nog eens aan een herziening en kwamen nu eensklaps tot het inzicht, dat het toch niet zo geheel en al onmogelijk was geweest de kamer van het slachtoffer zo snel te bereiken.

— Dat zal wel de reden geweest zijn, mylord, zei Miller, maar wij mochten niet anders handelen. De rechter moet maar oordelen, welke waarde hij aan de getuigeverklaringen wenst te hechten.

— De drie getuigen, waarvan de portier er één is, menen nu dat de zaak zich aldus heeft toegedragen: Rackshaw zou naar boven zijn gesnel en zijn medeminnaar hebben neergeschoten, die hij had gevolgd tot in de woning van de vrouw die hij lief had, waarna hij onmiddellijk zou zijn gevlucht en zich hebben verscholen in een trapkast. Toen de burens kwamen toesnellen en allen de slaapkamer waren binnengegaan zou hij te voorschijn zijn gekomen, en zich bij hen hebben gevoegd. Wat dit laatste betreft, hij moet inderdaad als een der laatsten zijn binnengekomen en zich zelfs door de anderen hebben heengedrongen om zich over het levenloze lichaam te buigen.

— Wel, dat is alles zeer belangwekkend! riep Raffles uit. Dus vanwege een paar seconden verschil waaromtrent nog niet eens een-

stemmigheid bestaat, arresteert men een man op beschuldiging van moord.

— Ik kan hierop slechts antwoorden, mylord, dat wij onze plicht moesten doen, zei Miller kortaf. De getuigen waren pertinent in hun verklaringen.

Nu was het de beurt van Raffles om de schouders op te halen.

— Ik wil aannemen, dat gij uw vak kent, Mr Miller, zei hij, en gij zult dus wel weten, dat het met die getuigenverklaringen vaak heel eigenaardig gesteld is. Gij zult zeker wel eens gehoord hebben van de proef, welke een Duitse Hoogleraar in de Rechtswetenschappen met zijn studenten heeft genomen?

— Ik moet erkennen... begon Miller aarzelend...

— Die proef kwam in het kort hierop neer, dat die studenten, zonder een uurwerk te raadplegen, moesten trachten vast te stellen hoeveel tijd er verlopen was tussen twee belsignalen. Het klinkt bijna ongelooflijk, maar de opgaven liepen uiteen van twintig seconden tot twee minuten terwijl het tijdsverloop zeer nauwkeurig twintig seconden was geweest. Gij behoeft mij niet op mijn gezeg te geloven, want de zaak heeft uitvoerig vermeld staan in het « Zeitschrift für Kriminalwissenschaft ». Maar laten wij niet afdwalen — ik gaf u slechts dit voorbeeld om aan te tonen, dat de rechters goed doen, als zij niet al te veel waarde hechten aan de getuigenverklaringen van buitenstaanders, ofschoon die allen één voor één, stellig ter goeder trouw zijn.

— Ik zelf erken de betrekkelijke waarde van alle bewijsmateriaal, mylord, hernam Miller, maar voor het ogenblik konden wij niet anders doen dan tot de arrestatie overgaan. Gij moogt bovendien niet vergeten dat er nog méér is. Er is een motief, en dat is ten allen tijde van de meeste waarde gebleken. Het is

door ondervragingen duidelijk geworden, dat Hirsh Agnes Brian met zijn liefdesbetuigingen achtervolgde en dat ook Rackshaw dat meisje hartstochtelijk liefhad. En dan de revolver — schakelt gij die dan geheel en al uit?

— Geenszins; ik ken dat wapen echter alleen maar een betrekkelijke waarde toe en ik zou het niet wagen, alleen uit het feit, dat de jongeman zulk een wapen bij zich droeg af te leiden, dat hij het gebruik had!

— Er ontbraken drie patronen,

— Dat weet ik, maar het slachtoffer is maar door één enkele kogel getroffen. Waar en waarom zouden die twee andere schoten gelost zijn, denkt gij?

— Wij nemen voorlopig aan, dat het wapen met slechts vier kogels geladen was en dat Rackshaw vergeten had, de verschoten patronen uit de revolver te verwijderen.

— Nu, dan kunnen wij in ieder geval wel als vaststaand aannemen, dat wij hier niet de doen hebben met een moord uit voorbedachte rade, gaf Raffles te kennen. Want

een man die zich voorneemt een medeminnaar van het leven te beroven zal er heus wel zorg voor dragen, dat zijn revolver goed in orde is en van zes patronen voorzien.

— Dit zijn eveneens details, die de rechter moet uitzoeken, of beter gezegd, de officier van justitie en de verdediger, mylord, hernam Miller. Wij hebben niets anders te doen dan een verdachte te arresteren als wij de bewijzen daartoe voldoende achten.

— Van uw standpunt beschouwd, zou ik waarschijnlijk hetzelfde gedaan hebben, Mr Miller, merkte Raffles op. Intussen hoop ik dat hoofdinspecteur Baxter wel zo goed zal zijn mij toe te staan ter plaatse een onderzoek in te stellen.

— Welzeker mylord! riep Baxter uit. Als gij werkelijk meent dat de jongeman ten onrechte beschuldigd wordt, dan laat ik u de volle vrijheid een onderzoek te beginnen, ik zal aanstonds een formulier voor u invullen, zodat gij vrijelijk het huis in de Middlesex Street kunt doorzoeken, en de vragen kunt stellen, welke gij nodig acht.

HOOFDSTUK V

HET ONDERZOEK TER PLAATSE

— Dat had ik u juist willen vragen, mijnheer de hoofdinspecteur, en ik ben u daar zeer erkentelijk voor, zei Raffles. Ik stel de onschuld van mijn jeugdige vriend niet bij voorbaat vast, maar ik geloof stellig er in. En ook omdat ik veel belang stel in zijn ouders, wil ik mij met hart en ziel aan deze zaak wijden. Gij weet zeker wel, wie de ouders van de jonge man zijn?

Baxter keek Raffles een weinig

onnozel aan en antwoordde:

— Ik heb gehoord dat het brave lieden zijn en heel goed bekend staan. De man is metselaar en zijn zoon is timmerman; meer weet ik er niet van.

— Dus gij hebt niet gelezen, hernam Raffles glimlachend, dat binnenkort een zaak voor het Hof der Kanselarij zal worden behandeld, waarin moet worden uitgemaakt of de vader van Richard Rackshaw die

aanspraak maakt op de titel Lord Lennox van Dumbarton daarop recht heeft?

Baxter sloeg zich met de vlakke hand op het voorhoofd en riep uit:

— Gij hebt zowaar gelijk! Nu herinner ik mij de zaak.

— Als de jongeman dus werkelijk onschuldig blijkt, aldus ging Raffles voort, en gij houdt hem desondanks te lang in arrest, dan zoudt gij aldus een adellijk persoon schaden.

Baxter trok een lelijk gezicht, want hij zou zich niet gaarne het misnoegen van de adel op de hals halen.

De Londense bladen waren in de laatste tijd toch al niet bijster over hem te spreken en vooral de conservatieve pers richtte menige schimpscheut aan zijn adres.

Aan de andere kant echter was het zijn plicht de verdachte vast te houden totdat er zich onomstotelijke bewijzen voordeden, die voor zijn onschuld pleitten.

Baxter had intussen een formulier ingevuld, en aan Raffles ter hand gesteld.

Deze vouwde het zorgvuldig op, stak het bij zich, gaf Charles Brand een wenk en beiden maakten zich gereed te vertrekken.

— Ik dank u voor uwe bereidwilligheid, hoofdinspecteur, en ik hoop er een goed gebruik van te maken, zei Raffles. En nu nog één vraag: Hoe is de houding van de arrestant zelf?

— O, hij ontkent natuurlijk, antwoordde Baxter. Hij zegt, dat hij weliswaar Hirsh gevolgd is, hij geeft toe dat hij een revolver in zijn zak had, maar hij beweert dat hij het schot heeft horen vallen, toen hij nauwelijks op het portaal van de eerste verdieping was en toen een ogenblik is blijven staan om zich te vergewissen waar het geluid vandaan kwam. Daarna pas is hij, volgens zijn zeggen althans, de trap opgesneld en enige personen gevolgd, die een vertrek binnen gin-

gen. Hij stond toen achter een groep mensen, hoofdzakelijk vrouwen, en drong zich naar voren om te zien wat er gebeurd was.

— Nu, wij zullen spoedig zien wat hiervan de waarheid of verlichtsel is, zei Raffles en verliet nu met Brand het vertrek.

Nog nooit in zijn hele leven was Raffles zo ongeduldig geweest om het onderzoek ter plaatse aan te vangen, als thans. Brand had dezelfde ambitie en beiden begaven zich linea recta naar de Middlesex Street, waar Henderson hen afzette voor het huis, waar Hirsh zo raadselachtig aan zijn einde gekomen was. Voor het huis was een agent op post gezet, die bevel had gekregen, alleen de bewoners en de van een legitimatiebewijs voorziene verslaggevers en politiebeambten toe te laten.

Raffles behoefde slechts zijn formulier te tonen om aanstonds toegang te verkrijgen.

De twee vrienden gingen naar binnen en stonden dadelijk tegenover de portier, een man van een jaar of vijftig met een niet al te schrander gelaat, en die nog altijd zeer onder de indruk van het gebeurde scheen te zijn.

Raffles vatte de man grootmoedig bij de arm en zei:

— Luister eens, goede vriend, gij hebt hier twee personen voor u die van het hoofdbureau van politie verlof hebben gekregen onderzoek te doen, inzake de moord die hier gisteravond is gepleegd en om te beginnen moet ik u verzoeken mij op mijn vragen kort, zonder omwegen en naar waarheid te antwoorden. Daar wij echter geen beroepsdetectives zijn, veroorloof ik mij de vrijheid U hierbij een kleinigheid aan te bieden als beloning van uw moeite.

Met deze woorden nam Raffles een muntbiljet van tien shilling uit zijn zak en duwde het de verraste portier in de hand.

— Ik ben volkomen tot uw dienst mijnheer, zei hij. Willen wij soms in mijn loge gaan?

— Dat is goed, maar aanstonds zal ik toch de bewuste flat eens moeten onderzoeken.

Raffles keek de man, die voor hem stond, eens goed aan en begon:

— Wie is hier in huis eigenlijk het eerst op het denkbeeld gekomen dat Mr Rackshaw de schuldige moest zijn.

De portier dacht even na, en antwoordde:

— Het is verdraaid moeilijk te zeggen, wie er over begonnen is, maar toen zijn naam eenmaal genoemd was herinnerden wij ons eensklaps alles.

— Laten wij eens van het begin af beginnen, hernam Raffles. Als ik mij wel herinner is Miss Agnes Brian het eerst het huis uitgegaan?

— Ja, mijnheer, dat is zo; om kwart voor negen ongeveer.

— Waar zijn haar kamers hier in huis?

— Haar kamers? antwoordde de portier verbaasd. Zij woont hier niet in huis.

Raffles en Brand wisselden een verbaasde blik met elkander want dit antwoord hadden zij zeker niet verwacht.

— Woont zij hier niet? herhaalde Raffles. Hoe kon die Hirsh dan naar haar vragen?

— Wij denken, dat hij eenvoudig een kwartier te laat is gekomen; hij zal gemeend hebben Miss Brian bij haar broer aan te treffen, omdat zij meestal samen hier het mid-dagmaal gebruikten.

— Miss Brian vertrok dus om kwart voor negen, ging Raffles voort en een minuut of wat later vertrok haar broer dus ook, en vertelde u dat hij een wandeling ging maken.

— Ja, mijnheer.

— Was het de gewoonte van de jonge man u op de hoogte te brengen van zijn voornemens als hij

uitging?

— Neen, mijnheer, het was gisteravond voor het eerst. Mr Brian richtte zo goed als nooit het woord tot mij.

— Dus Mr Brian ging heen, en weer zijn er nauwelijks vijf minuten verlopen als Mr Hirsh zich aanmeldt.

— Langer dan vijf minuten is het zeker niet geweest, mijnheer.

— Nu iets anders, hernam Raffles. Is het absoluut zeker dat Mr Brian vóór negen uur niet is teruggekeerd, misschien zonder dat gij het gezien hebt?

— Uitgesloten, mijnheer, antwoordde de portier op vaste toon. Ik ben toevallig al die tijd mijn loge niet uit geweest, de vestibule is helder verlicht en niet groot, zoals gij gezien hebt.

— Dank u; Mr Hirsh gaat dus naar boven en weer een paar minuten later belt Mr Rackshaw aan; als ik mij niet vergis, waart gij het niet, die hem de deur hebt geopend?

— Neen, dat is mijn werk niet, mijnheer, dat deed het dienstmeisje.

— Hoe wist gij dan eigenlijk dat de laatste bezoeker Rackshaw heette?

— Zijn naam kenden wij niet, mijnheer, want die hebben wij pas op het bureau van politie gehoord, maar zijn gezicht kenden wij des te beter, want hij kwam hier herhaaldelijk als Miss Brian hier was, of als hij dacht dat zij er was.

— Nu komen wij aan een gewichtig punt, hernam Raffles, en wel de kwestie van het tijdsverloop tussen de verdwijning van Rackshaw over het portaal van de eerste verdieping en het vallen van het schot; eerst heette het dat hij in die korte tijd onmogelijk naar boven heeft kunnen gaan en dat men hem had moeten zien, en vervolgens werd er beweerd dat het wél mogelijk was. Hoe zit dit nu eigenlijk?

De portier bleek door deze vraag

nogal in het nauw gebracht te zijn; hij haalde zijn schouders op en zei:

— Wij, dat wil zeggen de bewoners van het huis en ik hebben er over gepraat en waren ten slotte eenstemmig van oordeel, dat hij toen toch al boven moest zijn geweest, omdat niemand anders het schot kon hebben gelost.

— Aha. Gij geeft juist het antwoord op mijn vraag dat ik verwachtte. Zo is het dus. Men zoekt naar de moordenaar, Rackshaw is een medeminnaar van Hirsh, hij komt een paar minuten later dan hij hier aan, en dan blijkt hij een revolver bij zich te hebben gehad, waarvan drie patronen de kogel missen. Tweemaal twee is vier, hij en niemand anders kan de moordenaar zijn. Ik vind het logica van de koude grond. Laten wij nu maar eens naar de vestibule gaan, en daar de staat van zaken opnemen.

Hij was opgestaan en de portier en Charles Brand volgden hem.

Brand meende aan de gelaatsuitdrukking van zijn vriend te hebben gezien, dat Raffles één of ander spoor volgde of tenminste reeds enig inzicht in de zaak kreeg, maar hij moest zichzelf bekennen dat de hele zaak voor hem nog even duister was, als in het begin.

De drie mannen stonden nu in de vestibule.

Raffles wendde zich tot de portier zeggende:

— Wees nu zo goed en ga eens op dezelfde plek staan waar gij u gisteravond bevondt, toen gij Rackshaw op de bovenste trede van de trap zag, maar, wacht even, roep eerst het dienstmeisje.

De portier kon zich deze moeite besparen, want juist kwam het meisje de trap af naar de vestibule.

Raffles stelde het meisje op haar gemak door haar eveneens een tien shilling biljet in de hand te drukken en legde haar daarop de zaak uit.

— Waar hebt gij gestaan toen Mr

Rackshaw naar boven ging?

— Bij de straatdeur, mijnheer, antwoordde het meisje.

— Liep hij erg hard de trap op? Nam hij, bijvoorbeeld, twee treden tegelijk?

— Neen, mijnheer, dat niet, maar hij liep toch wel vlug.

— Nu wij zullen aannemen dat hij bijzonder vlug heeft gelopen, hernam Raffles glimlachend, wendde zich tot Brand en vervolgde:

— Jij kunt heel vlug lopen, Charles. Hier, neem mijn revolver waar een paar losse patronen inzitten en loop zo vlug je kunt de trap op naar de tweede verdieping, ga de flat binnen van Brian en los daar een schot... maar niet eerder dan wanneer je op de drempel van de schuifdeur staat. Wij willen nu voor het ogenblik eens aannemen dat Rackshaw al van te voren wis dat hij de deur van de huiskame gesloten zou vinden en dus regelrecht de slaapkamer is binnengegaan.

— Maar ik weet niet welke kamer het is, riep Brand uit.

— Dan zal de portier je wel even de weg wijzen, zei Raffles met een blik naar de portier.

De twee mannen verdwenen en Raffles bleef met het dienstmeisje alleen.

— Luister eens, kindlief, begon Raffles weer, jij denkt zeker óók dat Mr Rackshaw wel boven kan zijn geweest in die korte tijd?

Het meisje scheen te aarzelen en toen kwam het er stotterend uit:

— Ik weet het niet zeker, mijnheer, — ik denk het haast wel.

Raffles haalde de schouders op en mompelde voor zich heen:

— En op zulke vage verklaringen durven zij iemand te arresteren.

Hij moest nog even wachten voor Charles Brand en de portier terug waren, waarna laatstgenoemde zijn plaats innam voor de deur van de benedenflat, terwijl Brand op de

bovenste trede van de trap ging staan, en het dienstmeisje bij de straatdeur.

Raffles had zijn chronometer uit zijn zak gehaald en commandeerde:

— Een, twee... drie!

Brand liep snel de trap op en beneden bleven de mensen zwijgend wachten, zonder zich zelfs te bewegen.

Er verliepen ongeveer vijftien seconden.

Toen klonk het schot...

Bijna op hetzelfde ogenblik riep het dienstmeisje uit:

— Zolang heeft het gisteren be-
slist niet geduurd.

Raffles glimlachte en wendde zich tot de portier met de vraag:

— En gij, wat denkt gij er van?

— Ja, wat zal ik u zeggen, begon de man aarzelend. Ik zou wel denken, dat... het lijkt mij nu ook wel wat langer dan gisteravond, maar heel zeker ben ik er toch niet van.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

Even later kwam Brand de trap af.

— Dus ook in dit geval twijfel, mompelde hij.

— Heb je hard gelopen, Charles? vroeg Raffles.

— Hard gelopen?... ik heb gedraafd.

— Gij hoort het! riep Raffles uit, zich tot de portier wendend. En nu zullen wij eens naar boven gaan. Het zou mij genoeg doen, als gij ons zoudt willen vergezellen.

Het viertal ging de trap op, en moest een portaal over om de trap naar de tweede verdieping te bereiken.

Het was een tamelijk stelde trap van dertien treden, daarna een gang en dan een breed portaal.

En nu pas stonden zij voor de flat van Oscar Brian.

Links, het dichtst bij het kleine gangraam, dat op straat uitzag, bevond zich de deur van de huiska-

mer, rechts die van de slaapkamer.
— Die deur was dicht, nietwaar? vroeg Raffles op de eerste deur wijzend.

— Ja, mijnheer.

— Was het de gewoonte van Mr Brian die deur te sluiten als hij zijn flat verliet?

— Neen, hij liet altijd alles kalm openstaan, ondanks mijn verzoek mijnheer.

— Dus dan maakte hij gisteravond een uitzondering, hernam Raffles nadenkend. Misschien is dit van meer belang dan wij nu nog kunnen beoordelen. En de deur van de slaapkamer was open. Wat valt hieruit af te leiden? Dat een vreemdeling of, bijvoorbeeld, iemand die hier verwacht werd, noodgedwongen de slaapkamer door moet en de huiskamer niet anders kon binnengaan dan door de schuifdeur. Wij zullen eens langs dezelfde weg naar binnen gaan.

Hij gaf het voorbeeld, door de drie anderen op de voet gevolgd, daar niemand iets zou hebben willen missen van dit onderzoek, blijkbaar ingesteld door een man, die een zeker spoor meende te hebben gevonden en dit nu stelselmatig volgde.

Alle vier traden binnen.

Er brandde geen licht in de slaapkamer maar toch kon men zien, dat er iemand opstond, die dicht bij het raam had gezeten.

Die persoon bleek een agent van politie te zijn, die keek wie hier binnenkwam.

— Mag ik weten wat gij hier doet, vriend? vroeg Raffles zodra allen waren binnengetreden.

— Ik moet bij het stoffelijk overschot blijven, mylord, antwoordde de man, die de titel op het stuk papier had gelezen, bij het licht van zijn zaklantaarn.

— Dus het lijkt ligt hier nog? vroeg Raffles met belangstelling.

— Ja, mylord, het wordt pas morgenochtend weggehaald.

— Dan zou ik het zeer graag eens zien, zei Raffles.

Zonder te antwoorden drukte de agent de schakelaar van het elektrische licht omhoog en nu was de slaapkamer helder verlicht.

Op een divan was het lichaam van de dode neergelegd.

Raffles trad er op toe, maar bleef midden in de kamer staan en richtte zich tot de portier met de vraag:

— A propos, is Mr Oscar Brian, die deze vertrekken bewoonde, hier nog terug geweest, nadat de misdaad gepleegd was?

— Ja, zeker, mylord, antwoordde de man. 's Avonds om half twaalf keerde hij terug.

— Waart gij toen nog op?

— Ja, ik wilde juist naar bed gaan.

— Toen hebt gij hem natuurlijk verteld wat er in zijn afwezigheid gebeurd was?

— Natuurlijk, en het scheen hem zeer aan te grijpen.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, zei Raffles. Heeft hij de nacht hier doorgebracht?

— O neen, dat wilde hij tot geen prijs. Hij zei dat hij dan wel naar een hotel zou gaan en vertrok.

— Ik zou in zijn plaats hetzelfde gedaan hebben, kwam Raffles. En nu het stoffelijk overschot...

Maar nogmaals moest hij dit voornemen uitstellen, want in de deuropening was een oud vrouwtje

verschenen, dat zenuwachtig aan haar schort frommelde, en blijkbaar iets wilde zeggen, terwijl zij toch niet de moed had binnen te komen.

De agent wilde haar wegsturen, maar Raffles weerhield hem en zei op vriendelijke toon tot het vrouwtje:

— Hebt u ons misschien iets mede te delen? Kom dan maar binnen.

De oude vrouw bleef echter staan waar zij was.

— Dat is Mrs Watt, mylord, zei de portier. Zij woont op de eerste verdieping en is een beetje mensenschuw.

Raffles trad nu op de vrouw toe, legde haar de hand op de arm en vroeg:

— Gij hadt ons immers iets te zeggen, vrouwtje? Gij kunt ons gerust vertrouwen.

Mrs Watt keek Raffles even aan en zei toen verlegen:

— Gij zijt van de politie, nietwaar?

Raffles knikte bevestigend, waarop de oude vrouw vervolgde:

— Ik heb in de krant gezien, dat men Mr Richard Rackshaw heeft gearresteerd, omdat hij die vreemde man zou hebben vermoord, maar ik zeg, dat dit onmogelijk is, want toen het schot viel, stond hij juist even met mij te praten op de drempel van mijn deur.

HOOFDSTUK VI

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING

De indruk van deze woorden was verrassend, tenminste wat drie van de personen aangaat, want Raffles scheen zich volstrekt niet te verbazen en iets dergelijks verwacht te hebben.

Hij klopte de vrouw goedkeurend op de schouder en zei:

— Zijt gij absoluut zeker van wat gij daar zegt?

— Ik kan mij niet vergissen, mijnheer, antwoordde de vrouw. Ik stond juist in de deur van mijn flatje toen Mr Rackshaw voorbijliep; ik stond zeker een beetje in de weg zodat hij mij tegen de arm stootte, waarvoor hij zijn verontschuldiging maakte. Terwijl hij nog sprak hoorden wij het schot.

Raffles wierp Brand een veelzeggende blik toe en zei daarop, terwijl hij zich tot de oude vrouw wendde:

— Deze mededeling is van groot belang, maar waarom hebt gij tot nu toe gewacht om hierover te spreken?

— Heel eenvoudig, mijnheer, niemand heeft er mij naar gevraagd, antwoordde de vrouw rustig, en daarom dacht ik dat Mr Rackshaw het zelf wel zou hebben gezegd.

— Nu, het is goed, dat wij dit weten.

Raffles knikte de vrouw nog eens

toe en ging daarop met Brand het vertrek weer binnen.

Hij ging nu aanstonds naar de divan en boog zich over het wasbleke gelaat van de dode. Hij keek even naar de wonde, een bijna zuiver, rond klein gat en richtte zich tot de agent met de vraag:

— Is de coroner er reeds geweest?

— Ja, mylord. Hij was van mening dat het slachtoffer het hoofd vrij diep gebogen heeft moeten hebben gehouden, toen hij getroffen werd, want het kogelkanaal heeft een schuin verloop.

— Heeft men de kogel gevonden?

— Neen, mylord, ofschoon men het gehele woonvertrek grondig heeft doorzocht.

— Alleen het woonvertrek? herhaalde Raffles verwonderd. Waarom ook niet deze slaapkamer?

— Omdat het, volgens detective-inspecteur Miller vast staat dat het schot van hier is gelost.

Raffles haalde de schouders op en Brand, die vlak naast hem stond, hoorde hem duidelijk mompelen:

— Dat vind ik nogal dom.

Hij zei echter op kalme toon tot de agent:

— Ik houd er een andere mening op na, en ik acht de waarschijnlijkheid dat het schot in de andere ka-

mer is gelost, minstens even groot als die, dat de moordenaar zich hier heeft bevonden.

De agent keek Raffles met grote verwonderde ogen aan, maar zei verder niets.

Raffles was intussen op handen en knieën gaan zoeken en had Brand een wenk gegeven, die op zijn beurt begon te zoeken. Bijna tien minuten verstreken en toen slaakte Brand een lichte kreet, en wees op een plek in het midden van de vloer.

Er lag een ietwat versleten karpert, hetwolk op die plek een klein gat vertoonde, alsof er met een dreveldoorheen was gestoken.

Raffles lichtte het karpert op, peilde het gat in de plank met zijn zakpootlood en riep er toen de agent bij, die sprakeloos van verbazing had toegekeken.

— Mijn potlood stuit op iets hards, en zoals u duidelijk kunt horen op iets van metaal. Wij zullen de plank stuksnijden, of nog beter, een stukje uitzagen. Hebt gij een zaag in huis? zo wendde Raffles zich tot de portier, die letterlijk trilde van zenuwachtige spanning:

— Moet het een gewone zaag zijn, mylord?

— Als gij er een hebt in uw gereedschapskist zou ik de voorkeur geven aan een schrobzaag en breng dan tevens een centerboor mee.

De portier rende de trap af, zo vlug als hij het nog nooit gedaan had, en keerde binnen enkele minuten met de verlangde gereedschappen terug.

Raffles had intussen zijn overjas uitgetrokken en knielde nu voor het ronde gaatje, om een stukje uit de vloerplank te zagen.

Binnen enkele minuten had Raffles het stukje plank uit de vloer gelicht, draaide het om en liet een gemompel van tevredenheid horen. Aan de onderzijde van de plank kwam de enigszins beschadigde punt van een revolverkogel met sta-

len mantel te voorschijn.

— Zoals gij ziet, begon Raffles, is deze kogel in tamelijk schuine richting in het hout gedrongen en met zoveel kracht dat hij bijna geheel door deze duimdikke plank is gegaan. Ik zal u dit stukje hout in bewaring geven agent, en gij moet er goed zorg voor dragen.

Raffles had zijn jas weer aange trokken en boog zich nu nogmaals over het gelaat van de dode.

Hij wendde zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Zie je wel, Charles, dat het gelaat een volkomen kalme uitdrukking draagt? Dat bewijst dat de man door de dood verrast is, en zijn moordenaar niet heeft gezien, die er trouwens ook niet bij tegenwoordig is geweest.

— Wát zeg je daar? riep Brand verbluft uit. Hoe is Hirsh dan aan zijn einde gekomen?

— Ja, Charles, dat is nu juist het grote vraagstuk, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij richtte zich op, en wendde zich tot de agent met de vraag:

— Hier lag dus het lichaam van de vermoorde man, nietwaar?

— Ja, mylord, dwars over de richel met de rail waarover de wieltes van de schuifdeuren lopen.

Raffles keek Brand glimlachend aan.

— Neem mij niet kwalijk, beste jongen, zei hij, maar als ik mij niet vergis, is de zaak je nog steeds een weinig duister.

— Ik wil er niet omheen draaien, Edward. Ik begrijp er geen titel of jota van.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei:

— Dat komt omdat je nog steeds niet het éne uit het andere kunt afleiden, amice; ik ben er zeker van dat je, bijvoorbeeld, dingen vergeet, die volgens jou maar kleinigheden zijn, maar die toch inderdaad van groot belang zijn. Daar hebben wij bijvoorbeeld, de dichte deur van de

huiskamer, die op de gang uitkomt. Het staat vast dat Brian die deur altijd openliet, omdat hij zeer nonchalant was en er naar zijn mening toch niets te verliezen was, wat de moeite waard was om te stelen.

— Ja, dat weet ik, en ben ik ook niet vergeten.

— Welnu, die deur was gisteren, bij hoge uitzondering dicht; de slaapkamer daarentegen was open. Zegt je dat niets? Brand.

Brand dacht even na en haalde de schouders op.

— De moordenaar moest natuurlijk door de slaapkamer binnengaan.

— Juist Charles. Maar er was geen moordenaar. Er was alleen Fisher, en die moest door de slaapkamer naar binnen, en om vervolgens in de huiskamer te komen moest hij die schuifdeur openen.

— Dat geef ik toe — maar wat zou dat nu eigenlijk?

In plaats van te antwoorden, nam Raffles Brand bij de arm en bracht hem tot voor de schuifdeur, welke hij dichttrok, zeggende:

— Deze deuren zijn hoogstwaarschijnlijk dicht geweest. Hirsh moest ze dus open schuiven, en op hetzelfde ogenblik, dat hij dit deed, werd hij door de kogel in het hoofd getroffen.

— Maar dan zou er toch iemand in de huiskamer geweest moeten zijn.

— Iemand of iets, antwoordde Raffles kalm. In ieder geval is er een revolver geweest.

— Maar die kan toch niet vanzelf afgaan.

— Precies, maar redeneer nu ook even door. Als er in die huiskamer een revolver is geweest, maar geen moordenaar die het wapen kon afschieten, dan moet Hirsh zelf de trekker hebben overgehaald.

De stilte, die na deze woorden ontstond, was het gevolg van de grote verwondering der aanwezigen.

Ook Brand verborg zijn verbazing niet.

— Hirsh zou zelf de trekker heb-

ben overgehaald? stamelde hij. Dan zou men toch de revolver hebben moeten vinden.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk, hernam Raffles glimlachend. Hij kan die trekker zeer goed op enige afstand hebben overgehaald, door eenvoudig de deuren open te schuiven. Kom mee, ik geloof, dat ik het je kan tonen.

Met deze woorden trad Raffles binnen, drukte de schakelaar van het elektrisch licht in de huiskamer omhoog en wees naar het plafond.

Dadelijk richtten aller ogen zich naar boven, naar de zoldering, maar men kon aanvankelijk niets bijzonders onderscheiden.

Rondom de muur, vlak tegen het plafond, liep de grijsgeschilderde dunne, ijzeren pijp, die de draden voor het elektrisch licht bevatte.

Omstreeks het midden van de zijmuur maakte deze pijp een rechte hoek en liep langs het plafond naar de rozet in het midden, waar de elektrische lamp aan een haak was opgehangen.

— Ik zou gaarne een ladder hebben, zo richtte Raffles zich tot de portier, die met de grootste belangstelling had toegekeken.

De portier verdween en keerde even later terug met een trapleer.

Raffles plaatste deze tegen de muur, op de plek waar de pijp der elektrische leiding een rechte hoek maakte, klom er op en onderzocht nauwkeurig de bovenkant van de wand.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn en scheen daarboven iets los te maken.

Toen wendde hij zich tot de drie mannen die beneden vol spanning toekeken en zei:

— Mijn redenering blijkt juist te zijn geweest; er loopt een elektrische draad langs de muur en deze is heel handig met behangselpapier bedekt. En nu zullen wij eens kijken waar die draad eindigt.

— Ik heb het al gezien; precies tegenover het midden van de drem-

pel van de schuifdeur, mylord, riep de agent uit.

— Goed opgemerkt, agent zei Raffles, terwijl hij van zijn trapleer afkwam en de ladder naar de dam tussen de ramen droeg, om vervolgens opnieuw omhoog te klimmen.

Het drietal daar beneden zag hoe hij het behangselpapier boven aan de muur gemakkelijk kon lostrekken, waardoor een kleine holte te voorschijn kwam.

Raffles bleef nog even op de trap staan, kwam toen langzaam naar beneden en zei op ernstige toon:

— Ingenieus bedacht, een betere zaak waardig.

— Wat heb je daarboven ontdekt? vroeg Brand.

— Ik heb er ontdekt wat ik verwachtte — een revolver. De moordenaar heeft eerst het behang aan twee kanten zorgvuldig losgesneden en met linnen en al omlaag geklapt, — toen heeft hij twee of drie stenen uit de muur verwijderd, en daar een revolver, met één kogel geladen, vastgezet, precies zo, dat de loop naar het midden van de schuifdeuren wees.

— Maar was dat niet heel moeilijk, mylord? vroeg de agent.

— Misschien voor u en voor mij, maar niet voor iemand die meetkunde en werktuigkunde heeft gestudeerd, antwoordde Raffles bedaard. Voor zo iemand was de hoek, waaronder de revolver naar beneden gericht moest worden heel gemakkelijk vast te stellen. Toen de revolver eenmaal stevig bevestigd was, legde hij de elektrische draad aan, die daarboven in het muurgat uitloopt op een electromagnete, die aan het andere einde een contact heeft. Gij zult allen wel weten, dat ieder mens gewoonlijk de twee helften van een schuifdeur tegelijkertijd opent en dus juist in het midden staat, als hij binnentreedt. De kogel moest de bezoeker dus onfeilbaar in hoofd, keel of borst treffen.

De drie mannen hadden zwijgend toegeluisterd, allen vervuld met

grote bewondering voor de scherpzinnigheid, waarmede Lord Aberdeen dit alles had ontdekt.

— Gij begrijpt nu ook zeker wel, zo wendde Raffles zich glimlachend tot de portier, waarom Brian u om negen uur met zoveel nadruk kwam zeggen, dat hij een wandelingetje ging maken. Hij zorgde aldus voor een alibi.

— Maar het motief! riep Brand uit. Welk motief had hij om de man te doden die zijn zuster het hof maakte?

Raffles wachtte even alvorens hij op zachte toon antwoordde:

— Het motief? Ja, dat is een eigenaardige kwestie. Dat vereist een nader onderzoek.

Raffles wendde zich nu tot de portier en de agent en zei met nadruk:

— Het spreekt vanzelf dat gij in geen geval iets moogt zeggen van wat wij nu ontdekt hebben. Brian mocht eens argwaan krijgen en de vlucht nemen.

— En zijn zuster? Geloof je dat die bij de moord betrokken is?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Daar is nu nog weinig van te zeggen; het is best mogelijk dat zij van zijn plannen niets geweten heeft.

Raffles wendde zich tot de portier en vroeg:

— Gij hebt hier toch zeker telefoon?

— Ja, mylord, in mijn loge.

— Dan zullen wij aanstonds de politie opbellen, zodat men de moordenaar, zodra hij zich hier laat zien, gevangen kan nemen.

Allen verlieten de flat en alleen de agent bleef in de slaapkamer achter.

In de loge van de portier belde Raffles zelf Scotland Yard op en vijf minuten later werden er door de radio naar alle kanten orders uitgevaardigd, om jacht op de moordenaar te maken.

Dich Rackshaw werd even later op vrije voeten gesteld, nadat Miller en Davies, de twee detectives, zich

persoonlijk op de hoogte hadden gesteld van de toestand in de flat van Brian.

Er werden tranen van dankbaarheid vergoten in de eenvoudige woning van de metselaar, toen de jonge man, juist toen zijn ouders, hoewel met weinig eetlust, zich aan tafel wilden zetten, terugkeerde.

Toch bleef er, na de eerste begroeting, een gedrukte stemming heer-

sen, want in hun gedachten zagen de ouders van Dick, het lieve, bleke gezichtje van Mary Hunter, 't buurmeisje, dat hun zoon innig liefhad zonder dat deze er blijkbaar iets van merkte, en zij dachten met gevoelens van afkeer aan de lichtzinnige jonge vrouw Agnes Brian, die de zinnen van hun zoon scheen te hebben betoverd.

HOOFDSTUK VII

EEN « HAPPY ENDING »

Oscar Brian werd diezelfde avond gearresteerd in het restaurant waar hij juist met zijn zuster zat te eten.

Brian was begonnen met zich heftig te verzetten, en had zelfs zijn revolver weten te trekken maar men had hem aldra overmeesterd.

Raffles en Brand die hadden gelineerd in het Carlton Hotel, bevonden zich juist in de kamer van hoofdinspecteur Baxter, toen daar het bericht kwam, dat Brian en zijn zuster gearresteerd waren.

— Zoudt ge mij willen veroorzaken tegenwoordig te zijn bij de eerste ondervraging? vroeg Raffles.

— Daar hebt gij ten volle recht toe, mylord, zei de hoofdinspecteur, want aan u hebben we het te danken dat de schuldige zo snel kon worden gevat.

Oscar en Agnes Brian werden binnengeleid voor het verhoor, maar wat Brian betreft, had men dat even goed kunnen laten, want hij weigerde halsstarrig op enige vraag te antwoorden.

Het enige wat men uit zijn mond vernam was een onderdrukte vloek toen hij werd weggeleid.

Zodra de deur achter hem dicht was, barstte zijn zuster in tranen uit en riep:

— Ik zweer dat ik er niets van wist; ik ben onschuldig.

Maar ook zij wilde verder niets

loslaten en men geleidde haar weg.

— Wat denkt gij er van mylord? vroeg Baxter toen de gevangenen waren weggebracht.

— Ik denk dat zij voorlopig wel in hun stilzwijgen zullen volharden en dat wij dus zullen moeten proberen zelf de zaak tot klaarheid te brengen.

— Kunt gij u voorstellen wat het motief van de daad kan zijn geweest?

— Neen, antwoordde Raffles, het is mij een raadsel; er wordt niets vermist op het lichaam van de dode, dus roofmoord is uitgesloten.

Hij had zijn hoed genomen, die hij op de schrijftafel van de hoofdinspecteur had gezet en zei:

— Wij zullen zelf de handen uit de mouwen moeten steken en naar het motief zoeken.

Hij nam afscheid van de hoofdinspecteur en verliet met Brand Scotland Yard.

Enige tijd liepen de twee vrienden zwiingend naast elkander voort, tot Raffles zei:

— Er moet tussen Brian en Hirsh iets voorgevallen zijn, waardoor eerstgenoemde reden had om Hirsh fel te haten, en om dat te weten te komen, zullen we het verleden van beide mannen moeten nagaan.

Hij bladerde even in zijn agenda waarin hij naam en adres van Hirsh

had opgetekend en wenkte nu een taxi.

— Naar de Bishopstreet 57, gelastte hij de chauffeur.

Toen deze voor het opgegeven adres stopte, voegde Raffles hem toe:

— Blijven wachten. Wij zullen niet lang wegblijven.

Charles Brand had al aan de deur van het huis aangebeld, die door een bediende met een rouwband om de arm werd geopend.

— Wij zijn van de politie, zei Raffles, om onderzoek te doen in de zaak van de Middlesex Street. Wilt gij mij op een paar vragen antwoorden?

— Wij weten er bitter weinig van, mijnheer, maar wat wij er van weten dat willen wij u gaarne mededelen.

— Gij spreekt van « wij » — er zijn dus nog meer bedienden?

— Nog twee, mijnheer.

— Goed. Woonde Mr Hirsh hier verder helemaal alléén?

— Neen, met een bejaarde nicht, die het huishouden voor hem deed, want mijn meester was ongehuwd.

— Als die dame thuis is, vraag haar dan of zij ons even te woord kan staan, en roep er dan ook de andere bedienden bij.

De man liet de bezoekers in een fraai gemeubeld ontvangvertrek en kwam enige ogenblikken later terug in gezelschap van een bejaarde dame, de butler en het keukenmeisje.

Raffles stelde zich aan de oude dame voor en zei:

— Ik zal u niet lang ophouden. Ik wil alleen weten of u soms iets bekend is van de relaties, die tussen uw neef en de zuster van Mr Brian bestaan of hebben bestaan. Ik weet dat de vraag wel enigszins onkies moet klinken maar de beantwoording ervan is van veel belang.

— Ik zelf ga zeer weinig uit, mijnheer, antwoordde de oude dame, maar ik heb er wel eens iets over opgevangen — en eenmaal heb

ik zelfs mijn twijfel uitgesproken over die jonge vrouw, van wie ik niet veel goeds had gehoord.

— En haar broer? Kende uw neef die ook?

— Ik wist niet eens, dat zij een broer had en ik weet heel zeker dat ik nooit over zo iemand heb horen spreken, antwoordde de dame op besliste toon.

Raffles en Charles wisselden een verbaasde blik met elkander.

Een dergelijk antwoord hadden zij zeker niet verwacht.

— Weet gij er misschien iets van? zo wendde Raffles zich tot de butler en de huisknecht.

— Nooit van gehoord, verzekerden beiden.

Teleurgesteld stonden de twee vrienden even later weer op straat.

Voor de gesloten straatdeur bleef Raffles met gefronst voorhoofd en gebalde vuisten staan, en mompelde:

— Geen roof, geen wraak — zij hebben elkander misschien niet eens gekend. Maar voor de drommel, wat kan het dan zijn? Men ruimt toch niet voor niets iemand met zulke duivelachtig listig verzonnen middelen uit de weg.

— Misschien stond die Hirsh zonder het te weten, Brian wel in de weg bij het bereiken van een of ander doel, opperde Brand.

Het was maar een heel eenvoudige opmerking, terloops gemaakt, en toch hadden die woorden op Raffles een onverwachte uitwerking.

— Daar breng je me op een idee! riep hij uit. Ga mee, wij gaan naar St. Mary Axe 33. Later zal ik je wel vertellen waarom.

Raffles stapte in de wachtende taxi en trok zijn vriend met zich mee.

Binnen de kortst mogelijke tijd stopte de chauffeur voor het hem opgegeven adres, het eenvoudige huis, waar de toekomstige Lord Lennox Earl van Dumbarton woonde.

De twee vrienden stapten uit en Raffles rekende af met de chauffeur,

nadat Brand had aangebeld en er zich van vergewist had dat de familie Rackshaw thuis was.

Raffles werd met gejuich ontvangen, maar hij maakte aldra een einde aan de dankbetuigingen door op ernstige toon te zeggen:

— Ik zal u niet lang ophouden, en gij moet ook vooral niet denken dat ik hier kom omdat ik om een complimentje verlegen ben. Ik kom hier voor een informatie.

De aanwezigen keken Raffles eer weinig verwonderd aan, die haastig voortging:

— Zeg mij eens, waarde Mr Rackshaw, zijn er nog anderen, die aanspraak maken op de adellijke titel, en op de erfenis, die u toekomen?

— Dat is inderdaad het geval, mylord. Ik wist daar aanvankelijk niets van, maar ik heb officieel aanzoeging gekregen van het Hof der Kanselarij, dat mijn rechten betwist worden door ene Mr Oscar Brian, die een verre neef van mij zou zijn. Het is best mogelijk, maar ik heb die Brian nooit gezien of gesproken.

— En zijn zuster?

— Ik heb nooit geweten, dat hij een zuster had.

— Dat is dan het zoveelste mysterie! riep Raffles uit. Het zou mij niets verwonderen als het bleek dat die jonge dame zijn minnares was.

Bij deze woorden was Dick Rackshaw opgesprongen, maar hij ging dadelijk weer zitten, terwijl er een vlamvend rood in zijn wangen opsteeg.

Raffles had de beweging gezien, en trad nu op de jonge man toe, om deze zijn hand op de schouder te leggen.

— Ik ben wel een vreemde voor je, beste Dick, maar ik hoop dat je een goede raad van mij wil aannemen. Die jonge vrouw is je niet waardig. Ik heb heel rare dingen van haar gehoord.

Het toeval speelt in 's mensen leven een zonderlinge rol, want juist ging de deur open, toen Raffles deze woorden gezegd had, en Mary Hun-

ner trad binnen.

Het jonge meisje bleef verlegen op de drempel staan, daar zij blijkbaar niet had verwacht dat er bezoek zou zijn, en stond op het punt, om zich weer terug te trekken.

Maar Raffles wenkte haar, en zei vriendelijk:

— Ik geloof dat ik uit naam van allen, hier tegenwoordig, spreek, als ik u verzoek binnen te komen. — Ik hoop en vertrouw dat er op u gewacht wordt, zei Raffles, en duwde met zachte dwang het hevig blozende meisje naar de tafel, waar hij haar een nog vrije stoel toeschoof.

Toen, alsof er niets gebeurd was, wendde hij zich weer tot de oude Rackshaw met de woorden:

— Kunt ge mij ook zeggen of die Mr Oscar Brian enige kans heeft om voor de titel in aanmerking te komen?

— Volgens de procureur, die mijn belangen waarneemt bij het hoge hof der kanselarij, volstrekt geen kans, tenminste, zolang als ik leef, antwoordde de oude Rackshaw.

— Dan weet ik wat ik weten moet, antwoordde Raffles, en nu weet ik waarom Douglas Hirsh de dood vond. Brian vermoordde hem, bij vergissing...

Deze woorden maakten een verpletterende indruk op de aanwezigen, en allerlei verwarde uitroepen klonken door elkaar.

Tenslotte riep Dick Rackshaw uit:

— Dus als ik u goed begrepen heb, had die ellendeling het dus op mijn vader voorzien?

— Op niemand anders, beste Dick.

— Maar hoe kon hij denken, dat ik naar de Middlesexstreet zou komen? Ik was volstrekt niet van plan daarheen te gaan! riep de oude Rackshaw.

— Dat neem ik graag aan, waarde heer, zei Raffles glimlachend, maar gij hadt er moeten zijn, als gij de boodschap van Oscar Brian om naar zijn flat te komen, maar ontvangen had.

— Dus die zou Mr Hirsh in mijn plaats hebben gekregen? riep Rackshaw ten hoogste verbaasd uit.

— Neen, dat niet, zei Raffles, zijn komst is louter toeval geweest; ik denk dat de uitnodiging, welke Brian tot u richtte om naar hem toe te komen, op één of andere wijze zoek is geraakt. Het enige wat ons te doen overblijft is na te gaan, waar dat briefje wel gebleven kan zijn, want het is natuurlijk een schriftelijke uitnodiging geweest, daar gij niet telefonisch aangesloten zijt. Wij zullen eerst moeten proberen uit te zoeken aan wie dat briefje ter bezorging ter hand is gesteld. Dat moet een medeplichtige zijn geweest, want als de boodschapper in de krant leest, dat er op het bewuste adres een misdaad is gepleegd, zal hij zich dadelijk naar de politie spoeden om daar mede te delen, dat hij een paar uur te voren een briefje aan de vermoorde heeft moeten brengen.

— Ja, dat moet een medeplichtige zijn geweest, beaamde Brand, tenzij...

— Nu... tenzij...?

— Tenzij het een kind... zeg een straatjongen, liefst niet al te snugger van uiterlijk en niet ouder dan een jaar of acht of tien is.

— Dat is best mogelijk, mylord, gaf Rackshaw te kennen. Maar, hoe zou het dan te verklaren zijn, dat ik dat briefje niet ontvangen heb, verondersteld natuurlijk dat alles zich inderdaad zo heeft toegedragen, als gij denkt.

— Daarvoor is, dunkt mij, slechts één verklaring, antwoordde Raffles, en wel deze, dat de knaap het briefje onderweg verloren heeft, of het vergeten heeft, en daar nu niet voor durft uitkomen. Dus wij moeten, die jongen te pakken zien te krijgen.

— Maar hoe kunnen wij weten wie die jongen is, mylord, vroeg Dick Rackshaw, die met grote belangstelling had toegeluisterd. Het krioelt in Londen van straatjongens.

— Zeker, maar er zijn nog kran-

ten, beste Dick, zei Raffles glimlachend. Ik zal nog hedenavond een advertentie in een aantal Londense bladen plaatsen, voor zover deze onder het volk komen, en ik ben er zeker van, dat dat succes zal opleveren.

Er werd nog enige tijd over de geheimzinnige zaak gesproken en Raffles deed een omstandig verhaal van zijn ontdekkingen en over hetgeen naar zijn mening daaruit was af te leiden.

Een half uur later namen de bezoekers afscheid, met de belofte dadelijk wat van zich te laten horen, zodra zij iets ontdekt hadden betreffende de boodschapper van Brian.

Zij riepen op straat een taxi aan, en toen begon de rondrit door Londen's city, ten einde bij de administratie van een aantal volksbladen een advertentie van de volgende inhoud op te geven:

De knaap, die woensdag ll., omstreeks acht uur in de avond op straat is aangesproken door een man die hem verzocht een briefje voor hem af te geven aan Mr James Rackshaw, St. Mary Axe 33, wordt verzocht, zich zo spoedig mogelijk aan te melden, bij Lord William Aberdeen, Cromwellstreet 789.

Hem staat een ruime beloning te wachten, ook als hij het briefje mocht hebben verloren of als het is zoek geraakt.

Reeds om twaalf uur werd er gebeld aan de deur van het herenhuis in de Cromwellstreet en een ogenblik later trad er een verlegen knaap de werkkamer van de Grote Onbekende binnen, met een verfromfaaid stukje papier in de handen.

Hij overhandigde het aan Raffles, die het opende en halfluid het volgende voorlas:

Mr Rackshaw,

In verband met uw vordering, door uw procureur ingediend bij het hoge hof der kanselarij, waarin gij aanspraak maakt op de titel van Lord Lennox Earl of Dumbarton, verzoek ik u dringend hedenavond om negen uur te verschijnen in de flat van Oscar Brian, Middlesex Street 79, waar gij diens procureur zult ontmoeten, die zijn zaken behandelt. Daar er bijzondere redenen zijn, om deze samenkomst geheim te houden, verzoek ik u beleefd, dit briefje dadelijk na ontvangst te verscheuren of te verbranden.

De ondertekening was onleesbaar, en moest zeker doorgaan voor die van de zogenaamde procureur, die Rackshaw zou wachten.

— De laatste schakel, zei Raffles, terwijl hij het briefje zorgvuldig opvouwde en in zijn portefeuille deed.

Hij stond op, trad op de knaap toe die bedremmeld op de drempel van de deur was blijven staan, en in spanning scheen te zijn over hetgeen hem te wachten stond.

— Je hebt zeker vergeten dit briefje aan dit adres te bezorgen? vroeg Raffles.

— Ik heb op straat gespeeld, mijnheer, stotterde de jongen en vanochtend las vader de advertentie voor en toen vond ik het briefje in mijn zak, en toen gaf vader mij een draai om mijn oren, en toen zei hij, dat ik dadelijk naar u toe moest gaan als ik uit de school kwam, en

toen...

— Het is al goed, vent, viel Raffles hem lachend in de rede. Hoe heet je, en waar woon je?

— Jerry Green, mijnheer en vader woont in de Grocerstreet, dicht bij de Middlesexstreet, No. 14.

— Goed. Dan zal ik hem zelf wel de beloning komen brengen, anders mocht je die ook eens vergeten. Maar hier heb jij vast een shilling. Verlies die nou ook maar niet.

Als de pijl uit een boog rende de jongen weg, blij, dat hij er zo genadig afkwam, met nog een shilling op de koop toe.

Een uur later berustte het fatale briefje op Scotland Yard.

Uit het onderzoek bleek, dat Brian wel een zuster had, maar die was een fatsoenlijk meisje, dat totaal onkundig was van de machinaties van haar broer.

De zogenaamde Agnes Brian was eenvoudig zijn werktuig, bij allerlei louche zaakjes, maar van de afschuwelijke aanslag in de Middlesex Street had zij toch inderdaad niets geweten.

Brian moest ten slotte wel bekennen door het overstelpend bewijsmateriaal en op dezelfde dag, dat hij tot levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld, maakte Dick Rackshaw zijn verlovings bekend met Mary Hunter, zijn lief buurmeisje, dat nu weldra, na de uitspraak van het oordeel door het hoge hof der kanselarij, dat nu elke dag kon worden tegemoetgezien, Lady Lennox of Dumbarton zou heten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT

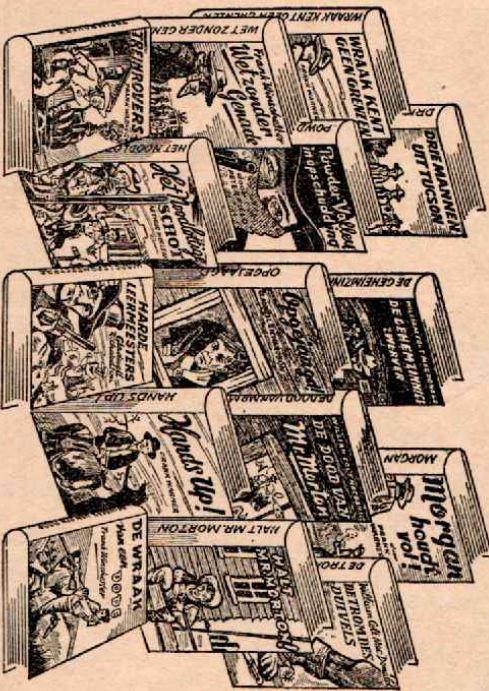
De geheimen van Afrika

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

1. **Trelnrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Marleau
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De Wrak van een Dode** } beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Pat Field
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
10. **Halt, Mr. Morton** } William Colt MacDonald
11. **Wrak Kent geen Grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Marleau
13. **De gehelmzinnige Zwerfer** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....

L. L.

ADRES: .....

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007